

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatelů: **a) Sdružení majitelů domů v centru Českých Budějovic**, se sídlem Krajinská 35/1, České Budějovice, **b) OBCHODNÍ CENTRUM VLTAVÍN, s. r. o.**, se sídlem Krajinská 33/5, České Budějovice, oba zastoupení JUDr. Václavem Junkem, advokátem se sídlem Krajinská 35/1, České Budějovice, proti odpůrci: **Magistrát města České Budějovice**, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 1/1, České Budějovice, zastoupený Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Dopravní podnik města České Budějovice, a. s., se sídlem Novohradská 738/40, České Budějovice, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vydaného odpůrcem dne 18. 12. 2017, čj. ODSH/13646/2017-14, o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 6. 2022, čj. 50 A 73/2019-268,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatelé **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Odpůrce v záhlaví označeným opatřením obecné povahy stanovil místní trvalou úpravu provozu na pozemní komunikaci v ulici Hradební a Krajinská v Českých Budějovicích, a to z důvodu vedení nové „midibusové“ linky elektrobuseů městské hromadné

dopravy. Stanovení místní dopravy je vázáno na dodržení podmínek specifikovaných v napadeném opatření.

[2] Navrhovatelé se domáhali u Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušení uvedeného opatření. Krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 22. 8. 2018, čj. 50 A 53/2018-74, zrušil opatření v části týkající se ulice Krajinská. Odpůrce brojil proti tomuto rozsudku kasační stížností, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 8. 2019, čj. 8 As 247/2018-70. Napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že krajský soud rozhodl pouze o části návrhu (nevyčerpal celý předmět řízení). Důvodnou současně shledal i námitku odpůrce týkající se nedostatečného posouzení aktivní procesní legitimace navrhovatelů.

[3] Krajský soud následně usnesením ze dne 20. 3. 2020, čj. 50 A 73/2019-209, návrh odmítl. Dospěl k závěru, že navrhovatelé neosvědčili svoji aktivní procesní legitimaci, a to jak v případě ulice Krajinské, tak i ulice Hradební. Toto usnesení nicméně ke kasační stížnosti navrhovatelů Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 23. 3. 2021, čj. 8 As 22/2020-38. Zdůraznil nutnost rozlišení mezi aktivní procesní legitimací a aktivní věcnou legitimací při přezkumu opatření obecné povahy. Uzavřel, že minimálně pokud jde o část napadeného opatření týkající se ulice Krajinské a navrhovatelku b), nemůže být pochyb o tom, že její aktivní procesní legitimace je dána.

[4] Rozsudkem označeným v záhlaví následně krajský soud návrh zamítl. Předně dospěl k tomu, že aktivní procesní legitimace obou navrhovatelů je dána, a to v celém rozsahu návrhu. Procesní pochybení odpůrce, které by mělo vést ke zrušení napadeného opatření, krajský soud neshledal. Neztotožnil se v tomto směru s námitkami navrhovatelů, kteří poukazovali jednak na pochybnosti týkající se vyvěšení veřejné vyhlášky (napadeného opatření) na úřední desce, doložení vlastnictví pozemní komunikace, námitky podjatosti oprávněných úředních osob a chybějícího vyjádření Policie ČR. Důvodnou pak neshledal ani námitku týkající se rozporu napadeného opatření s územním plánem, a to s odkazem na rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2019, čj. 7 As 206/2018-79, který se týkal dočasné úpravy místního provozu v dané lokalitě. Krajský soud se s navrhovateli neztotožnil ani v tom, že by odpůrce v odůvodnění opatření nedostatečně vypořádal jimi vznesené námitky. Z hlediska posouzení věci samé se pak krajský soud zabýval okruhem námitek stěžovatelů týkajících se vjezdu MHD do ulice Krajinská. Ani v tomto ohledu však neshledal návrh důvodným.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[5] Proti naposledy zmíněnému rozsudku krajského soudu opět podali navrhovatelé (stěžovatelé) kasační stížnost. V té předně namítají, že nebyly provedeny jimi řádně navržené a označené důkazy. Po celou dobu řízení poukazovali zejména na „Dopravně-bezpečnostní posouzení změny dopravního režimu v ulici Krajinská“ (Dipl. Ing. T. O.) a „Vedení MHD v Krajinské ulici – Posouzení z hlediska statiky“ (Ing. H.). Navrhli rovněž důkaz soudním spisem krajského soudu sp. zn. 50 A 8/2018, který obsahuje uvedené posudky. Krajský soud setrval na své předchozí argumentaci, že posudky nejsou součástí tohoto spisu. Krajský soud se těmito odbornými posouzeními sice nově zabýval, ale jejich závěry nepřiměřeně bagatelizoval, navíc je nehodnotil v souvislosti s jinými důkazy (např. stanoviskem dopravní

pokračování

policie či orgánů památkové ochrany; ty sice nemají podobu závazných stanovisek, což však neznamená, že nemohou být pro posouzení věci relevantní). K podpoře argumentace stěžovatelů měly vést i důkazy, které krajský soud neprovedl pro nadbytečnost. Ing. H. se mohl a měl vyjádřit mimo jiné k okolnostem poškození vozovky při patě loubí i ke stavu podloží i inženýrských sítí, a to na základě toho, co jako statik řešil. Krajský soud byl k odborným posouzením Ing. H. a Ing. O. nedůvodně skeptický a nevysvětlil, v čem by měla být jejich stanoviska subjektivně zabarvená. Oba jsou odborníky s mnohaletou úspěšnou praxí. Stěžovatelé nesouhlasí ani s tím, že jim krajský soud klade k tíži, že odborná posouzení nedali odpůrci do spisu před vydáním napadeného opatření. Krajský soud nerozvádí, jaké procesní důsledky z toho pro stěžovatele dovozuje. Skutkové závěry krajského soudu neodpovídají obsahu spisu.

[6] Stěžovatelé dále namítají, že krajský soud dostatečně nerespektoval závěry rozsudku NSS čj. 8 As 22/2020-38 (jeho body 17-23). Bagatelizoval ohrožení budov, chodců či stav inženýrských sítí. V této souvislosti stěžovatelé poukazují na rozdíl v zavedení dopravy jako dočasné a změny trvalé. Škodlivá je v daném případě podle nich i úprava dočasná, daleko závažnější následky bude ale mít úprava trvalá, které se dané řízení týká. Krajský soud mechanicky převzal některé závěry NSS v řízení sp. zn. 50 A 8/201, jež však bylo zastaveno. Krajský soud též nesprávně hodnotil formální vady, na které stěžovatelé poukázali. Je třeba rozlišovat jednání úřadu (magistrátu) a jednání města jako subjektu práva, který se měl jako vlastník vyjádřit. Neodpovídá tedy skutečnosti závěr krajského soudu, podle něhož odbor správy veřejných statků jedná v dané záležitosti jménem magistrátu. Ve spise je tedy v dané věci obsažena žádost uvedeného odboru, nikoliv však vyjádření samotného vlastníka. Nesprávně pak byly vyhodnoceny i zjištěné nedostatky týkající se doručenek a nevyznačení právní moci v případě námitek podjatosti, a to v souvislosti s o ostatními pochybeními odpůrce. Stěžovatelé nadále trvají i na tom, že opatření není v souladu s územním plánem, a to ve vazbě na argumentaci, kterou uplatňovali v průběhu řízení, včetně připuštění dvou směrnosti provozu a vyhýbání se vozidel MHD v zúžených místech ulice Krajinské.

[7] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Jde-li o zmíněná odborná vyjádření, stěžovatelé je nedoložili do spisu. Námitka možného narušení statiky však ani není důvodná, navíc v důsledku dopravy formou midibusů ani není takové narušení reálné. Zavedení MHD touto formou naopak odlehčí dopravní zatíženosti a vylepší dopad na statiku budov. Podle odpůrce krajský soud plně zohlednil závěry plynoucí z označených bodů rozsudku sp. zn. 8 As 22/2020. Odpůrce přitom zhodnotil všechny otázky týkající se napadeného opatření a v rámci soudního řízení vyvrátil i jakékoliv obavy o bezpečnost cyklistů a chodců. Podle odpůrce napadený rozsudek neobsahuje žádné (ani formální právní) vady. Nesouhlasí ani s tím, že by napadené opatření mělo být v rozporu s územním plánem. V tomto směru mimo jiné odpůrce poukázal na to, že napadené opatření představuje několik dopravních značek. Územní plány obecně neřeší takovou podrobnost, jako je dopravní značení. Ve spise je rovněž založeno vyjádření odboru územního plánování odpůrce, které potvrzuje, že dané opatření je s územním plánem v souladu.

[8] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Krajský soud v dané věci rozhodoval znovu po zrušení jeho předchozího rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. Bylo tedy třeba nejprve vyjasnit, zda není tato kasační stížnost nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Zatímco v předchozím rozhodnutí (usnesení) se krajský soud nezabýval návrhem stěžovatelů věcně (návrh odmítl), nyní napadeným rozsudkem již návrh meritorně projednal a zamítl jej. Již z toho je zřejmé, že v tomto ohledu je třeba nyní podanou kasační stížnost považovat za přípustnou (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56).

[10] Nejvyšší správní soud se nicméně s ohledem na podobu uplatněné kasační argumentace musel zabývat přípustností kasační stížnosti (resp. dílčích částí kasačních námitek) i z jiných hledisek. Kasační stížnost lze totiž podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby tedy byla přípustná, musí stěžovatel reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry.

[11] Jde-li tedy v nynější věci o první část argumentace stěžovatelů, podle nichž krajský soud postupoval při hodnocení důkazů nesprávně, je třeba s ohledem na výše uvedené poukázat především na to, že krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku (zejm. body 123-130) obsahem stěžovateli zmiňovaných podkladů (odborných posouzení Dipl. Ing. O. a Ing. H.) podrobně zabýval a věcně je hodnotil. Polemizují-li tak nyní stěžovatelé v kasační stížnosti s částmi odůvodnění napadeného rozsudku, které zmiňují, že tyto podklady nebyly součástí daného spisu, mívá se tím se závěry krajského soudu. Krajský soud totiž tyto podklady zohlednil, zabýval se jejich obsahem a ten vyhodnotil v rámci posouzení zákonnosti napadeného opatření.

[12] Stejně tak se mívá s odůvodněním napadeného rozsudku navazující argumentace stěžovatelů, kteří zpochybňují neprovedení jimi navržených důkazů krajským soudem pro nadbytečnost. Zmiňují přitom výslech Ing. H., který se mohl podle stěžovatelů vyjádřit k okolnostem, které „sám viděl“ a „jako statik řešil“. Krajský soud nicméně v bodě 123 napadeného rozsudku podrobně vysvětlil, proč výslech jmenovaného neprovedl. Mimo jiné v této souvislosti zdůraznil, že dané hodnocení nemá pro věc význam pro jeho obecnost a především z důvodu chybějícího zkoumání aktuální podoby dané lokality. Tato stěžejní východiska stěžovatelé v kasační stížnosti nijak nezpochybňují a Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší za stěžovatele domýšlet, v čem tyto závěry krajského soudu mohou obstát či nikoliv. Stěžovatelům lze přisvědčit v tom, že krajský soud odborné posouzení Dipl. Ing. O. označil jako subjektivně zabarvené, aniž by konkrétně vysvětlil, co jej k takovému závěru

pokračování

vedlo (bod 128 napadeného rozsudku). Zde je však třeba zdůraznit nejen to, že sám krajský soud subjektivní zabarvenost tohoto posouzení relativizoval a omezil slovy „místy“, ale především to, že krajský soud podrobně (věcně) hodnotil obsah tohoto posouzení a jeho význam pro přezkum zákonnosti napadeného opatření (zejm. body 128-130 rozsudku), aniž by z kritéria „subjektivní zabarvenosti“ při svém přezkumu dále vycházel.

[13] Pro úplnost k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že i kdyby snad naposledy uvedená argumentace stěžovatelů měla směřovat k možné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (právě ve vztahu k nedostatečnému vysvětlení „subjektivní zabarvenosti“ ze strany krajského soudu), lze jistě připustit, že pokud krajský soud takové hodnocení použil, bylo vhodné, aby lépe osvětlil, jak k němu dospěl a co z něj vyvozuje. Z hlediska přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozsudku je však podstatné to, zda rozhodnutí krajského soudu tvoří ucelený argumentační systém, nikoliv zda reaguje na každou dílčí námitku, resp. vysvětluje každý dílčí argument (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, čj. 8 Afs 71/2012-161). I v tomto směru tedy odůvodnění napadeného rozsudku ob stojí.

[14] Ve shodě s výše uvedeným je pak nutno reagovat i na navazující argumentaci stěžovatelů, kteří se vymezují i vůči části argumentace krajského soudu, který jim klade k tíži, že uvedená odborná posouzení nedali odpůrci do spisu před vydáním napadeného opatření (stěžovatelé k tomu i zde poznamenávají, že z rozsudku není zřejmé, jaké procesní důsledky z toho krajský soud dovozuje). I v tomto případě však nezbyvá než opětovně zdůraznit, že krajský soud se obsahem předložených posouzení zabýval a věcně je hodnotil. Za těchto okolností zmínka krajského soudu o tom, že stěžovatelům nic nebránilo předložit posouzení přímo odpůrci, nepředstavuje stěžejní závěr krajského soudu, na němž je odůvodnění napadeného rozsudku v dané části postaveno. Stejně tak je i zde možno dodat, že krajský soud skutečně sice blíže neosvětlil, jak stěžovatelům jejich postup „dává k tíži“, ale v tomto jeho konstatování nelze spatřovat vadu nepřezkoumatelnosti, pro kterou by bylo nutno napadený rozsudek rušit jako nezákonný. Podstatu věcného vypořádání (zhodnocení daných odborných posouzení) ze strany krajského soudu totiž stěžovatelé v této souvislosti nijak nenapadají.

[15] Nejvyšší správní soud považuje za nutné připomenout též požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). Pokud tedy stěžovatelé v návaznosti na výše uvedené bez dalšího dodávají, že závěry plynoucí z uvedených podkladů krajský soud „nepřiměřeně bagatelizoval“, není zřejmé, ve vztahu k jakému z konkrétních závěrů krajského soudu tím míří a jak (na základě čeho) je stěžovatelé uvedeným konstatováním zpochybňují. Ve stejné míře obecnosti (a neprojednatelnosti) je pak i obecné konstatování stěžovatelů, podle nichž závěry krajského soudu neodpovídají obsahu spisu.

[16] Stěžovatelé v návaznosti na to krajskému soudu dále vytýkají, že dané důkazy nehodnotil v souvislosti s jinými důkazy. Poukazují v této souvislosti na „stanovisko dopravní policie či orgánů památkové ochrany“. Takovou argumentaci stěžovatelů již lze považovat za přípustnou; reaguje totiž na závěry napadeného rozsudku, přičemž nevyhodnocení vzájemné souvislosti určitých důkazů (skutečností z dokazování

plynoucích) může skutečně za určitých okolností představovat vážné pochybení krajského soudu. Důvodná však tato argumentace být nemůže. V této souvislosti lze předně upozornit na to, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obecně a kuse zdůvodněná kasační stížnost tak předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Uplatní-li proto stěžovatel obecnou námitku, může se jí soud zabývat toliko v mezích její obecnosti (k tomu viz rozsudky NSS z 14. 8. 2019, čj. 8 As 153/2019-39, nebo z 13. 9. 2017, čj. 7 As 208/2017-20, a rozsudek rozšířeného senátu z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a z 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Nahlíženo touto optikou tak Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá, než v podobné míře obecnosti, jako byla formulována daná kasační námitka, uvést pouze tolik, že sami stěžovatelé žádnou konkrétní souvislost (vztah) shora označených odborných podkladů a zmíněných stanovisek nevysvětlují. Krajský soud se přitom v napadeném rozsudku ke zmiňovaným stanoviskům vyjádřil a jejich významem pro danou věc se zabýval. Vysvětlil předně, že na vznesené připomínky Policie ČR k bezpečnosti provozu odpůrce reagoval, byť některé dílčí poznatky neměly odraz ve finální podobě návrhu (bod 132 napadeného rozsudku). Jde-li pak o stanoviska týkající se památkové ochrany, k těm se v různé souvislosti vyslovil krajský soud v bodech 133, 137 i 142 svého odůvodnění a není zřejmé, v jakém ohledu tyto závěry krajského soudu stěžovatelé zpochybňují. Krajský soud především vysvětlil, že orgán památkové ochrany zde není dotčeným orgánem, resp. že dřívější vyjádření různých orgánů památkové péče se týkala koncepce rozvoje MHD v rámci historického centra a nemají na zákonnost nyní posuzovaného opatření vliv. Vzhledem k tomu, že tyto konkrétní závěry krajského soudu stěžovatelé nezpochybňují, nelze přisvědčit jejich námitce, že krajský soud měl tato stanoviska hodnotit v souvislosti s výše označenými odbornými vyjádřeními.

[17] Jde-li ostatně o kasační argumentaci uplatněnou v dané věci, lze (nejen ve vztahu k její naposledy zmíněné části) uvést, že v kasační stížnosti sice stěžovatelé avizovali její podrobnější odůvodnění, to již ovšem soudu nezaslali. Pro úplnost k tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že kasační stížnost obsahovala důvody, tedy v tomto směru byla bez vad, a nebyl tedy důvod vyzývat stěžovatele k doplnění (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Postup podle § 109 odst. 1 ve spojení s § 106 odst. 3 s. ř. s. pak je na místě jen v situaci, kdy kasační stížnost neobsahuje vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Postup podle těchto ustanovení není určen k tomu, aby soud upozorňoval stěžovatele na potřebu či vhodnost doplnění její argumentace (usnesení NSS ze dne 24. 4. 2023, čj. 8 Azs 41/2023-38, bod 12).

[18] Stěžovatelé dále v kasační stížnosti namítli, že krajský soud dostatečně nerespektoval názory Nejvyššího správního soudu plynoucí z bodů 17-23 rozsudku čj. 8 As 22/2020-38. Tuto kasační námitku sice lze považovat za přípustnou, nicméně ji rozhodně nelze shledat důvodnou. Jak totiž plyne již z výše uvedené reprodukční části tohoto rozsudku shrnující dosavadní průběh řízení v této věci, stěžovateli odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu (čj. 8 As 22/2020-38) se týkal aktivní procesní legitimace stěžovatelů a nikoliv věci samé. Krajský soud v nyní napadeném rozsudku v reakci na předchozí rozhodnutí kasačního soudu aktivní procesní legitimaci v případě obou stěžovatelů shledal (a to ve vztahu k celému předmětu řízení). Tvrzení stěžovatelů, která Nejvyšší správní soud zmínil ve stěžovateli odkazovaných bodech svého předchozího rozhodnutí, tento soud nijak věcně nehodnotil, pouze poukázal na jejich význam právě z hlediska posouzení otázky aktivní procesní legitimace. Uvádí-li dále v této souvislosti stěžovatelé v kasační stížnosti, že krajský soud

pokračování

„nesprávně přistoupil k hodnocení důkazů a bagatelizoval“ ohrožení budov, chodců, stavu inženýrských sítí, zásobování a provozu, nepřipojují k tomu žádnou bližší argumentaci, na základě které by bylo možno posoudit, jak konkrétně v tom měl krajský soud pochybit.

[19] V návaznosti na další část kasační argumentace stěžovatelů s nimi sice lze souhlasit v tom, že škodlivost určité dopravní úpravy trvalé povahy může být vyšší oproti úpravě dočasné, nicméně z tohoto prostého konstatování není možné dovodit, v čem konkrétně krajský soud v dané věci pochybil a v jakých aspektech zákonnost napadeného opatření nesprávně (mechanicky) hodnotil stejně jako v případě úpravy dočasné. Jak plyne z již výše uvedeného, kasační soud skutečně není povolán k tomu, aby v tomto ohledu (v podstatě *ex offo*) přezkoumal napadené opatření a zabýval se tím, zda rozsudek krajského soudu v některé své části skutečně nerespektuje odlišnosti trvalé a dočasné dopravní úpravy v dané lokalitě. Nejvyšší správní soud tak může činit jen ke konkrétním námitkám stěžovatelů, které však v kasační stížnosti v tomto směru neuplatnili.

[20] Samostatnou část kasační argumentace pak stěžovatelé věnují nesprávnému hodnocení krajského soudu ve vztahu k „formálně právním vadám“, na které stěžovatelé poukazovali. Pokud v této souvislosti stěžovatelé uvádějí, že krajský soud nesprávně zhodnotil zjištěné nedostatky týkající se datace svěšení, doručenek a nevyznačení právní moci v případech námitek proti podjatosti, a to i v souvislosti s ostatními pochybeními (včetně způsobu vedení spisu), nemůže se v souladu s výše již uvedenou judikaturou jednat pro obecnost takových tvrzení o přípustnou kasační argumentaci, na základě které by mohl konkrétní závěry krajského soudu ve vztahu k daným procesním námitkám Nejvyšší správní soud přezkoumávat (viz zejm. body 74-96 napadeného rozsudku).

[21] Za námitku přípustnou lze sice označit tvrzení stěžovatelů, podle nichž krajský soud nesprávně hodnotil vyjádření vlastníka dotčené komunikace (je třeba podle nich odlišovat jednání úřadu a města jako subjektu práva), ani tato námitka však v dané podobě nemůže být důvodná. Krajský soud si totiž v odůvodnění napadeného rozsudku byl stěžovateli zmiňovaného rozlišení zcela zjevně vědom. Odkázal v této souvislosti na citaci části organizačního řádu odpůrce a uzavřel, že žádá-li o úpravu provozu na pozemní komunikaci vlastník prostřednictvím svého vlastního odboru, je prohlášení vlastníka pozemní komunikace nadbytečné. Není tedy pravdou, že by krajský soud rozlišení vlastníka a jednání úřadu nerozlišoval. Samotné věcné zhodnocení otázky vyjádření vlastníka pozemní komunikace ze strany krajského soudu pak stěžovatelé nijak nezpochybňují.

[22] V závěrečném okruhu kasační argumentace pak stěžovatelé setrvávají na tom, že napadené opatření není v souladu s územním plánem, a to ve vazbě na argumentaci, kterou uplatňovali v průběhu řízení, včetně připuštění dvou směrnosti provozu. Ve vztahu k této části argumentace lze nicméně v souladu s výše citovanou judikaturou týkající se požadavků na formulaci kasačních námitek opětovně toliko poukázat na to, že krajský soud se otázkou souladu napadeného opatření s územním plánem konkrétně zabýval (byť tak učinil s odkazem na jiné rozhodnutí; viz bod 97 napadeného rozsudku). Součástí závěrů krajského soudu je pak i výslovná reakce na problematiku obousměrnosti provozu). Pokud v nynější kasační stížnosti stěžovatelé pouze setrvávají na svém přesvědčení o nesouladu s územním plánem, aniž by jakkoliv na konkrétní závěry krajského soudu v této souvislosti reagovali,

nemůže se jednat o přípustnou kasační argumentaci, na základě které by Nejvyšší správní soud danou část napadeného rozsudku mohl věcně přezkoumat.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z přípustných kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Jde-li o odpůrce, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby mu s ohledem na „délku a komplikovanost“ řízení byla přiznána náhrada nákladů řízení spočívajících v odměně zástupce (advokáta). Samotná skutečnost, že se jedná o v pořadí třetí kasační řízení v dané věci však nemůže být dostatečná k tomu, aby se Nejvyšší správní soud odchýlil od své předchozí praxe zohledňující, jaký subjekt je zde odpůrcem a jaké jsou jeho možnosti hájit zákonnost svého opatření v řízení před soudem (např. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2020, čj. 8 As 102/2018-62, bod 54 a násl.). V nyní projednávané věci je v případě odpůrce (který je orgánem obce s rozšířenou působností) ve smyslu výše odkazované judikatury dán předpoklad, že je personálně vybaven k tomu, aby byl v řízení před Nejvyšším správním soudem schopen napadené opatření obhájit. Proto soud rozhodl tak, že se odpůrci náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[25] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení v nyní projednávané věci však žádnou takovou povinnost soud neuložil (ke kasační stížnosti se ostatně ani nevyjádřila). Právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proto nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. března 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu